

Jókai-kiállítás a Nemzeti Múzeumban.

A Nemzeti Múzeum egyik legszebb helyiségében rendezti Jókai-kiállítását. A bejáratnál szemközt Jókai karrarai márványból készült mellszobra díszlik. A terem falai mentén szekrények, a közepén pedig asztaltárló üvegén keresztül tekinthetők meg a kiállított tárgyak, amelyek között elsősorban a Révai Testvérek jubileumi, ugynevezett nemzeti kiadásának száz kötetű tünik fel. A hollandus, merített papírosból készült, fehér pergamentkötésű köteteken gyönyörű magyar motívumok díszlenek. Ezek *Akantisz* Viktor munkái. A magyar kiadások után érdeklődésünket a külföldi Jókai-kötetek foglalják le. Büszke örömmel szemléljük a magyar mesefejedelem munkáit francia, angol, német, olasz, finn, tót, lengyel, horvát, svéd, dán, hollandus, sőt cseh fordításban is. A csehek újabbán, már a megszállás óta mintegy tíz Jókai-regényt fordítottak le, természetesen olyanokat, amelyek nem teljesen nemzeti vonatkozásúak. *Bogazi Nedzarce* jelenti a Szegény gazdagokat, *Bezejmenny Zamer* pedig a Névtelen várt.

Rendkívül érdekesek Jókai feljegyzései, amelyek egyik-másik munkájára vonatkoznak. Ezek között gyakran találunk rajzokat, amelyek nemcsak azt árulják el, hogy az író milyennek képzelte alakjait s a cselekmény helyét, hanem azt is, hogy mennyi szeretettel foglalkozott velük.

A kéziratok gazdag gyűjteményében nem lehet meghatódás nélkül olvasni feleségéhez írott levelét. A halvány lilatintával írott sorok mindegyike a költő mély érzelmeinek gyöngéd tolmácsolója. Se szeri, se száma a Jókaihoz intézett leveleknek, meghívásoknak és okmányoknak. Az utóbbiak közül feltűnést kelt nagy formátumával az a levél, amelyben *Ferenc József* Jókait — *nemes és vitélő kedvelt hívünket* — a főrendiház ülészekára hívja meg. A levelek között ott látjuk *Rudolf* trónörökös, *Stefánia* királyi hercegnő, *József* királyi herceg, *Andrássy* Gyula gróf, *Arany* János, *Klapka*, *Tisza* István gróf és még számos kiváló személyiség sorait. Az egyik asztaltárló üvegfedele alatt kék kartonpapíron az 1860-iki párisi ünnepre szóló meghívót látjuk, alatta nem kisebb személyiségek nevével, mint *Anatole France*, *Leon Bourgeois*, *Paul Hervieu*, *Marcel Péguy* és még mások, a nagy franciák közül.

Külön polcon sorakoznak Jókai politikai brosurái: Igazi reformpárt. Mondjuk ki az igazat, Programbeszéd és a többi.

A komoly politikai munkák között a jótevő derű szolgálatában áll egy kis színnyomás, mely Jókait és azt a kisfiút ábrá-

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *M. J.*

Cím: *Jókai kiállítás a Nemzeti Múzeumban*

Forrás: *Budapesti Hírlap*

Bp

(Hely)

1925. 5. 15.

(Idő)

(Köt. v. füzet)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

708

Hely

Idő

"1925"

Személy

Helyszám

Székesfővárosi házinnyomda 1922

zolja, aki megszólítva az öreg urat, azt kérdezte: *Maga a Jókai bácsi?* — s az igenlő válasza kijelentette, hogy *neki nagyon tetszenek az írásai.*

Amint mondják, Jókai ennek a kisfiúnak elismerését becsülte a legtöbbré, mert ezt tartotta a legőszintébbnek s ebből látta, hogy nem hiába dolgozik, munkája megtermékenyíti a lelkeket.

Erről írja egyik, nagybetűkkel szinte rajzolt kéziratában:

Mi a művész? Ki alkot és teremt,
Isten-gyönyörnek földi részese,
Ki éltet ujdonuj lényeknek ad,
Miket csak Isten s ember egyesülten
Alkothatott: de egyik sem külön.
A képzett mű tuléli alkotóját,
Az ember meghal, és az Isten él.

Emelkedett érzéssel hagyja el a látogató a kiállítás gyönyörűen kivilágított termét. A szem, az agy elfelejthet a látottakból sok mindent, de egy megmarad: egy nagy szellemmel való találkozás emléke. A figyelmes szemlélő ugyanis érzi, hogy a tárgyakat nézegetve Jókainak volt a vendége, aki születésének századik évfordulóján, relikviáin keresztül is fényel, melegséggel tölti el a sziveket.

Nem volna teljes beszámoló, ha megemlítés nélkül hagynók a kiállítás rendezőjét, *Rédey* Tivadart, aki szakítva minden sablontól, nagy tudással, szívrrel és szeretettel olyképpen csoportosította a dolgokat, hogy azok nemcsak érdekességet, de benső eleményt is jelentenek a látogatóknak.

M. I.